

ΚΑΡΝΩ

ΕΙΝ τῶ προσώπῳ τοῦ τραγικῶς δολοφονηθέντος τὴν 12ην Ἰουνίου 1894 Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ΚΑΡΝΩ, ἡ Γαλλία ἀπεστερήθη Ἄνδρός, οὗ αἱ σελίδες τῆς ζωῆς ἀπετέλουν τηλαυγῆ ἀστέρα, καταυγάσαντα ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ιδιότητες τὸν πολιτικὸν τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους ὀρίζοντα. Ὑπὸ τὸν **Καρνώ**, ἀνελθόντα εἰς τὴν προεδρικὴν ἔδραν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀφανεστέρων ὑπηρετῶν τῆς πατρίδος, ἐργασθέντα δὲ ἐπὶ πᾶσι μ. εὐρύτητα πνεύματος, μὲ θάρρος καὶ σθένος πεποιθήσεων ὑπὲρ τῆς παγίωσης τῆς Δημοκρατίας, τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν Γάλλων ὑπὸ μίαν σημαίαν, τὸ ὑπερήφανον Γαλλικὸν Ἔθνος ἤνθει ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἠδύνατο κἄν νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους τοσοῦτον σεβαστός, ὁ τοσοῦτον ὡς ἄνθρωπος ἀγαθός, ὁ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ πολυτιμοτάτας ἔτι ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα του, τὸ καύχημα, ἡ τιμὴ, ἡ εὐφροσύνη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὁ πρᾶρισμένος ἴσως νὰ συντελέσῃ εἰς βαθμικίαν δημιουργίαν κρείσσοнос κοινωνικῆς καταστάσεως, πραγματοποιήσεως ἀσφαλέστερον καὶ εὐρύτερον τὸ ἰδεῶδες τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγ-

γύης καὶ εὐδαιμονίας, αἴφνης ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ᾧ τὸν ἐπευφήμει τὸ Ἔθνος του, ἐν ᾧ προσέμενεν ἀνυπόμονος καὶ περιχαρῆς τὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἐπιστροφῆς του ἢ σύζυγος μετὰ τῶν υἱῶν, ἐν ἀκμῇ ἔτι ἡλικίας καὶ δρασείας, πλήρης ἠθικῆς ἰδεώδους καὶ πατριωτικῆς ζωῆς, θὰ ἐπιπτεν ὑπὸ τὸν ἀπαίσιον σιδῆρον θειάτου καὶ συγεροῦ κακούργου, οὗ τὴν χεῖρα ὄπλισεν ἴσως πικρότατα ἀγνώμων φυλετικῆ ἐμπάθεια ἢ φανατισμὸς τυφλὸς καὶ ἄγριος, ὃν ἐμπνέει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς σήμερον ἢ κατὰ τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ καθεστῶτος ἀντιπάθεια, πλήττουσα τυφλῶς καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἐργάζονται πρὸς ἐπίτευξιν τελεσφορωτέρων κοινωνικῶν ἀλλοιώσεων καὶ μεταβολῶν.

Ὁ **Καρνὼ** ἤγγιζε πρὸς τὸ τέρμα τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἀρχῆς. Πῶς διεχειρίσθη τὴν ἔθνικὴν ἐξουσίαν, ἧς τὰ συνταγματικὰ ὄρια δὲν ἐλαττοῦσι τὴν ἠθικὴν εὐθύνην τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν δύο κόσμων ἠχὼ τὸ εἶπεν ἀρκεύτως. Σπανίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ θάνατος ἀρχόντος ἐνεποίησε τοσοῦτον βαθεῖαν, τοσοῦτον ὁμόθυμον, τοσοῦτον καθολικὴν συγκίνησιν καὶ θλίψιν. Ἡδὴ θῦμα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑπολήψεως τῆς Γαλλίας ὁ **Καρνὼ**, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰωνίαν γαλήνην καὶ τὴν δόξαν. Ὁ θάνατός του ἐν μέσῳ ἐορτῆς, ἐν ἧ εἰς τὴν βοήν τοῦ πανηγυρίζοντος λαοῦ ἀνεμιγνύοντο αἱ κραυγαὶ τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ δολοφόνου πρὸς τὰς οὐρανομήκεις εὐφημίας τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν τῶν μακρόθεν ἀκολουθούντων καὶ μὴ ἐννοούντων ἔτι τὴν φρίκην τῆς συντελεσθείσης σκηνῆς, ὡμοιάζε πρὸς ἀποθέωσιν. Ἀληθῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσήρχετο πλησίστιος εἰς τὴν δόξαν ὡς Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀνακηρυττόμενος Θεὸς κατὰ τὴν ἔξοδον συμποσίου.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ὅταν 'πήδησεν ἔξω ἡ Δόξα
 'Απ' τὸ μνημὲ τῆς, κ' εἶδε τὰ τόξα
 Τῶν θειάμβων τῆς γύρω σωρό,
 Καὶ τὸ τέρας αὐτὸ τοῦ ὀλέθρου
 Ὑψηλὸ καὶ εἰς σχῆμα σκελέρου
 Νὰ πλανᾶται παντοῦ φοβερό·

Βγαίνει ἔξαφν' ἀμέσως 'μπροστά του,
 Ξεκλειδώνονται τὰ κόκκαλά του
 Καὶ σωριάζονται κούφια 'ς τὴ γῆ.
 Πρασινίζουν εὐθὺς τὰ χορτάρια,
 Εἰς τοὺς κάμπους σκιρτοῦν τὰ λιθάρια
 Καὶ ὦραι' ἀνατέλλει αὐγή.

Εἰς τ' ὦραϊον καὶ ἅγιον φῶς τῆς
 Σχηματίζουν ἀμέσως ἐμπρὸς τῆς
 Τὰ ἐρείπια ὅλα σωρῶν,
 Καὶ μὲ τούτων τὰς πέτρας ἡ Δόξα
 Ἐμπροστὰ εἰς τὰ νέα τῆς τόξα
 Ἐναν κτίζει ναόν τῆς λαμπρόν.